

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
Agenția Națională de
Administrare Fiscală

Direcția Generală de Soluționare a
Contestațiilor

Agencia Națională de Administrare Fiscală

Str. Apolodor nr.17
Sector 5 , București,
CP 050741
Tel : +021 319 97 54
Fax : +021 336.85.48
e-mail:Contestatii.ANAF@mfinante.ro

DECIZIA nr. 130/2014
privind soluționarea contestației formulate
de **S.C. X. S.R.L. - .X.**,
înregistrată la Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor
din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală
sub nr.920.172/05.02.2014

Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală a fost sesizată de Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice .X. prin adresa nr..X./2014, înregistrată la Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor sub nr.920.172/05.02.2014, asupra contestației formulate de **S.C. .X. S.R.L.**, înregistrată la ORC sub nr..X., CUI .X., cu sediul în .X., str. .X., nr..X., Bl. .X., Birou .X., județul .X..

S.C. .X. S.R.L., contestă parțial *Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr..X./2013*, emisă în baza *Raportului de inspecție fiscală nr..X./2013* de organele de inspecție fiscală din cadrul Direcției Generale Regionale a Finanțelor Publice .X., respectiv pentru suma de **.X. lei** reprezentând:

- .X. lei TVA;
- .X. lei accesorii aferente TVA.

Față de data comunicării actului administrativ fiscal contestat, respectiv .X./2013 așa cum rezultă din adresa de comunicare a acestora nr..X./2013, purtând semnătura și ștampila reprezentantului societății, anexată în copie la dosarul cauzei, contestația a fost depusă în termenul prevăzut de art.207, alin.(1) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și de data depunerii la poștă a contestației respectiv .X./2013, așa cum rezultă din ștampila aplicată de oficiul poștal pe plicul anexat la dosarul cauzei.

Constatând că în speță sunt întrunite condițiile prevăzute de art.205, art.206, art.207, alin.(1) și art.209, alin.(1), lit.c) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală este legal investită să soluționeze contestația formulată de S.C. .X. S.R.L.

I. S.C. .X. S.R.L. contestă Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr..X./2013, emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr..X./2013 de organele de inspecție fiscală din cadrul Direcției Generale Regionale a Finanțelor Publice .X., și solicită admiterea contestației, anularea actelor administrativ fiscale atacate, pentru următoarele sume și următoarele motive:

Cu privire la TVA în sumă de .X. lei aferentă facturii nr..X./2011 emisă de SC .X. SRL în valoare de .X. lei, neacceptată la deducere, contestatara susține că organele de inspecție fiscală au avut în vedere considerente subiective referitoare la societatea emitentă a facturii, respectiv faptul că aceasta nu a înregistrat în decontul de TVA aferent lunii decembrie, TVA aferentă facturii, că nu avea salariați la data prestării serviciului, că este inactivă, iar factura nu are menționat vreun nume al persoanei delegate.

S.C. .X. S.R.L susține că la momentul facturării și predării studiului, a luat toate măsurile de precauție necesare, respectiv societatea furnizoare era înregistrată, dispunea de număr de indentificare fiscală și nu era inactivă. În ceea ce privește aspectele constatate de organele de inspecție fiscală cum ar fi verificarea înscrierii în contabilitate de către societatea furnizoare a facturii, deducerea TVA și plata acesteia nu îi sunt imputabile.

În acest sens, societatea contestatară invocă art. 167, art.168 lit. a), art.178 lit. a), art.220 pct. 1) și art. 226 din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006, privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată considerând că trebuie interpretate în sensul că se opun unei practici naționale în temeiul căreia autoritatea fiscală refuză unei persoane impozabile dreptul de a deduce din valoarea taxei pe valoarea adăugată pe care o datorează valoarea taxei datorate sau achitate pentru serviciile care i-au fost furnizate pentru motivul că emitentul facturii aferente acestor servicii sau unul dintre prestatorii săi a săvârșit nereguli, fără ca această autoritate să dovedească, având în vedere elementele obiective, că persoana impozabilă respectivă stia sau ar fi trebuit să știe că operațiunea invocată pentru a justifica dreptul de deducere era implicată într-o fraudă săvârșită de emitentul menționat sau de un alt operator care intervine în amonte în lanțul de prestații.

În ceea ce privește sumele de .X. lei și de .X. lei reprezentând TVA de plată contestatara susține că, în mod eronat organele de inspecție fiscală au

constatat prin decizia de impunere că acestea sunt datorate atâta timp cât din anul 2011 a rectificat Declarația .X. de TVA, și a înscris TVA de plată în această declarație.

II. Urmare inspecției fiscale efectuate de organele de inspecție fiscală din cadrul Direcției Generale Regionale a Finanțelor Publice .X. s-a întocmit Raportul de inspecție fiscală nr..X./2013 în baza căruia a fost emisă Decizia de impunere nr..X./2013, constatându-se următoarele:

Perioada verificată în ceea ce privește TVA a fost 01.06.2011 – 31.12.2011.

Din analiza documentelor financiar – contabile și fiscale deținute de S.C .X. S.R.L din .X., a rezultat că în luna decembrie 2011 a fost înregistrată în contabilitate achiziția unei imobilizări necorporale, reprezentând studiu de piață, conform facturi nr. .X./2011, în valoare de .X. lei cu TVA deductibilă aferentă de .X. lei, de la .X. SRL din .X.. Operațiunea a fost declarată de S.C .X. S.R.L prin Decontul de TVA din data de .X./2012 și declarația informativă cod .X., înregistrând astfel la .X./2011 un sold al sumei negative de TVA la sfârșitul perioadei de raportare în sumă de .X. lei.

Din verificarea bazelor de date deținute de D.G.F.P. .X., organele de inspecție fiscală au constatat că, SC .X. SRL figurează că nu a depus decontul de TVA - Declarația .X. pentru luna decembrie 2011, ultimul fiind depus în anul 2010 pentru luna martie. Totodată, s-a constatat că societatea a depus declarația informativă .X. la data de .X./2012 prin care declară operațiunea către S.C .X. S.R.L în valoare de .X. lei cu TVA aferentă de .X. lei.

Din verificările efectuate, organul fiscal a constatat că furnizorul a fost declarat inactiv începând cu data de .X./2012 ca urmare a nedepunerii declarațiilor, nu a avut salariați la data întocmirii respectivului studiu de piață în valoare de .X. lei, iar factura emisă nu are menționat niciun nume al vreunei persoane delegate responsabilă pentru întocmirea acestuia, nu există deviz justificativ pentru nivelul ridicat al valorii facturii, nu există un contract încheiat între cele două părți care să poarte numele persoanei responsabile de întocmirea studiului, nu s-a efectuat plata acestui serviciu. SC .X. SRL nu declară nicio achiziție de serviciu pe lanț de la alte persoane juridice reale și active care să fi participat efectiv la un astfel de studiu de piață. Față de acest fapt, organele de control consideră că înregistrarea facturii de achiziție serviciu studiu de piață în contabilitatea SC .X. SRL a avut ca unic scop diminuarea TVA de plată.

Urmare controlului încrucișat efectuat la SC .X. SRL în vederea verificării realității operațiunilor derulate și legalitatea întocmirii, înregistrării în evidența contabilă, în jurnalele de vânzări, balanțele de verificare și în deconturile de TVA a facturilor emise către SC .X. SRL, s-a încheiat Procesul – verbal

nr..X./2013 semnat de lichidatorul societății care a declarat că nu a intrat în posesia documentelor contabile ale SC .X. SRL.

Organele de inspecție fiscală au constatat că SC .X. SRL nu declară prin decontul de TVA aferent, taxa pe valoarea adăugată colectată în valoare de .X. lei, așa cum reiese din declarația informativă .X. nr. .X./2012.

Organul de control, a mai constatat că societatea contestatară a depus pentru trimestrul IV – 2008, declarația .X., evidențiind o operațiune de livrare intracomunitară către .X., în sumă de .X. lei, partener care nu prezintă cod valabil de TVA la data operațiunii, conform raportului emis de Compartimentul de schimb internațional de informații din cadrul D.G.F.P. .X..

Intrucât contribuabilul a emis factura fiscală fără taxa pe valoarea adăugată către partenerul din Italia care nu deținea cod valabil de TVA, nu a respectat prevederile Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal. Astfel, organele de inspecție fiscală au stabilit ca diferență suplimentară de TVA suma de .X. lei, la care au calculat accesorii în valoare de .X. lei.

Prin Raportul detaliat nr. .X./2011 emis de serviciul județean .X., se comunică “livrări suspecte” ale SC .X. SRL .X., efectuate în luna februarie 2011, respectiv către societatea .X., în valoare de .X. lei și către societatea .X., în valoare de .X. lei. Livrările au fost declarate de către SC .X. SRL .X., prin declarația .X. din luna februarie 2011.

Urmare solicitării .X., Serviciul județean .X. comunică faptul că .X. are cod valabil în scopuri de TVA începând cu data de .X./2011, iar codul aparținând societății .X. este invalid în scopuri de TVA.

Având în vedere prevederile art. 143 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, organele de inspecție fiscală au stabilit că livrările intracomunitare efectuate către cele două societăți în valoare totală de .X. lei, nu pot fi considerate scutite de la plata TVA, drept pentru care SC .X. SRL .X. datorează TVA în valoare de .X. lei, la care organele de inspecție fiscală au calculat accesorii în valoare de .X. lei.

Urmare inspecției fiscale efectuate la SC .X. SRL, organele de inspecție fiscală din cadrul DGRFP .X., în temeiul art.108 din OG nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, au întocmit și transmis Sesizarea penală nr..X./2013 Parchetului de pe lângă Judecătoria .X., împreună cu Raportul de inspecție fiscală nr. .X./2013, solicitând începerea cercetărilor în vederea constatării existenței sau inexistenței elementelor constitutive ale infracțiunilor prevăzute și pedepsite de art.9, alin.(1), lit. c) din Legea nr.241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale.

Sesizarea transmisă Parchetului de pe lângă Judecătoria .X. vizează un prejudiciu adus bugetului de stat în sumă totală de .X. lei reprezentând TVA și

majorări de întârziere aferente, valoare ce se regăsește în Decizia de impunere nr..X./2013, contestată.

III. Luând în considerare constatările organelor de inspecție fiscală, motivele prezentate de societate, documentele existente la dosarul cauzei, precum și actele normative în vigoare în perioada verificată, se rețin următoarele:

1) În ceea ce privește TVA în sumă de .X. lei, și accesoriile aferente în valoare de .X. lei, cauza supusă soluționării este dacă Agenția Națională de Administrare Fiscală prin Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor se poate investi cu soluționarea pe fond a contestației, în condițiile în care Procesul - verbal nr..X./2013 având aceleași constatări ca Raportul de inspecție fiscală nr. X/2013, care au stat la baza emiterii Deciziei de impunere nr. .X./2013 privind obligațiile fiscale suplimentare stabilite de inspecția fiscală, contestată, fac obiectul sesizării penale nr. .X./2013 înaintate Parchetului de pe lângă Judecătoria .X., pentru a stabili existența sau inexistența elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute de 9 alin.(1) lit c) din Legea nr.241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările și completările ulterioare.

În fapt, ca urmare a inspecției fiscale efectuate la SC .X. SRL, organele de inspecție fiscală din cadrul DGRFP .X. au stabilit că societatea prin evidențierea în documente a unor operațiuni economice nereale sub aspectul obiectului tranzacției, a diminuat baza impozabilă la TVA în mod nejustificat, în temeiul art.145 alin (2), lit (a), din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, stabilind în sarcina SC .X. SRL suma de .X. lei reprezentând TVA și accesorii aferente.

Potrivit art.108 din OG nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, organele de inspecție fiscală au întocmit și înaintat Sesizarea penală nr..X./2013 Parchetului de pe lângă Judecătoria .X., împreună cu Procesul verbal din data de .X./2013, ale cărui constatări au fost preluate în raportul de inspecție fiscală care a stat la baza emiterii deciziei de impunere contestate, în vederea începerii cercetărilor în vederea constatării existenței sau inexistenței elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute de art.9, alin.(1), lit.c) din Legea nr.241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale.

În drept, potrivit prevederilor art.214, alin.(1), lit.a) din O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedura fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se stipulează:

“(1) Organul de soluționare competent poate suspenda, prin decizie motivată, soluționarea cauzei atunci când:

a) organul care a efectuat activitatea de control a sesizat organele în drept cu privire la existența indiciilor săvârșirii unei infracțiuni a cărei constatare ar avea o înrâurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie dată în procedură administrativă”.

Potrivit acestor prevederi legale, organul de soluționare a contestației poate suspenda prin decizie motivată soluționarea cauzei atunci când, în speță, există indicii cu privire la săvârșirea unei infracțiuni care are o înrâurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie dată în procedura administrativă.

Astfel, între stabilirea obligațiilor fiscale suplimentare în sumă de .X. lei constatate prin Raportul de inspecție fiscală nr..X./2013, în baza căruia s-a emis Decizia de impunere nr..X./2013, contestată, și stabilirea caracterului infracțional al faptelor săvârșite există o strânsă interdependență de care depinde soluționarea cauzei pe cale administrativă.

Aceasta interdependență constă în faptul că în urma verificărilor în speță **se pune problema realității operațiunilor desfășurate** cu consecința diminuării impozitelor și taxelor datorate bugetului de stat.

Astfel, organele de inspecție fiscală au apreciat că înregistrarea în contabilitate a facturii de achiziție “serviciu studiu de piață” a avut ca unic scop vădit diminuarea TVA de plată, având în vedere că prestatorul, SC .X. SRL, figurează că nu a depus decontul de TVA pentru luna decembrie 2011, ultimul fiind depus în anul 2010 pentru luna martie, însă a depus declarația informativă cod .X. prin care a declarat operațiunea către SC.X. SRL. De asemenea, prestatorul este societate inactivă, nu a avut salariați la data întocmirii respectivului studiu de piață, iar factura emisă nu are menționat niciun nume al vreunei persoane delegate sau responsabilă pentru întocmirea acestuia, nu există un deviz justificativ pentru nivelul ridicat al valorii facturii, nu există un contract încheiat între cele două părți care să poarte numele persoanei responsabile de întocmirea acestui studiu, nu s-a efectuat plata acestui serviciu. Mai mult, SC .X. SRL nu are declarată nicio achiziție de serviciu pe lanț de la alte persoane juridice reale și active care să fi participat efectiv la acest studiu de piață, iar SC .X. SRL nu a putut demonstra realitatea efectuării operațiunilor.

Astfel, organele de inspecție fiscală din cadrul DGRFP .X. au înaintat Parchetului de pe lângă Judecătoria .X. Sesizarea penală nr..X./2013, împreună cu Procesul verbal din data de .X./2013, prin care se solicită începerea cercetărilor în vederea stabilirii existenței sau inexistenței elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute de art.9, alin.(1), lit. c) din Legea nr.241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu

modificările și completările ulterioare, **reținând un prejudiciu adus în dauna bugetului de stat în sumă de .X. lei reprezentând TVA și accesorii aferente.**

Potrivit Legii nr.135/2010 privind Codul de Procedură Penală, cercetarea penală reprezintă activitatea specifică desfășurată de organele de urmărire penală, având drept scop strângerea probelor necesare cu privire la existența infracțiunilor, la indentificarea făptașilor și stabilirea răspunderii acestora, pentru a se constata daca este sau nu cazul să se dispună trimiterea în judecată. Aceste aspecte pot avea o înrăurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie dată în procedura administrativă.

Prin Decizia nr..X./1996, Curtea Constituțională a reținut că, nu trebuie ignorate nici prevederile art.22, alin.(1) din Codul de Procedură Penală, preluate de art.28 alin 1) teza 1 din Legea nr.135/2010 privind Codul de Procedură Penală potrivit cărora hotărârea definitivă a instanței penale are autoritate de lucru judecat în fața instanței civile cu privire la existența faptei, a persoanei care a săvârșit-o.

Totodată, se reține că prin Decizia nr.X/2011, Curtea Constituțională apreciază că *„în ceea ce privește posibilitatea organului de soluționare a contestației de a suspenda, prin decizie motivată, soluționarea cauzei, Curtea a reținut că adoptarea acestei măsuri este condiționată de înrăurirea hotărâtoare pe care o are constatarea de către organele competente a elementelor constitutive ale unei infracțiuni asupra soluției ce urmează să fie dată în procedura administrativă. Or, într-o atare situație este firesc ca procedura administrativă privind soluționarea contestației formulate împotriva actelor administrativ fiscale să fie suspendată fie până la încetarea motivului care a determinat suspendarea [...]”*,

Se reține că prezenta speță se circumscrie considerentelor deciziilor Curții Constituționale mai sus enunțate, ținând seama de faptul că Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice .X. a înaintat Parchetului de pe lângă Judecătoria .X. Sesiunea penală nr.X/2013 însoțită de Procesul – verbal din data de X/2013 având aceleași constatări cu cele din Raportul de inspecție fiscală nr. .X./2013 în baza căruia a fost emisă Decizia de impunere nr. .X./2013, contestată pentru a analiza dacă sunt întrunite elementele vreunei infracțiuni prevăzute de art.9, alin.(1), lit. c) din Legea nr.241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările și completările ulterioare.

În ceea ce privește jurisprudența europeană, Curtea Europeană de Justiție a statuat în mod repetat că pentru a putea stabili existența dreptului de deducere în temeiul unei livrări de bunuri sau servicii este necesar să se verifice dacă acestea au fost efectiv realizate și dacă bunurile sau serviciile în cauză au fost utilizate în scopul operațiunilor taxabile.

În consecință, se reține că autoritățile și instanțele naționale sunt în măsură să refuze acordarea dreptului de deducere dacă se stabilește, în raport cu elementele obiective, că acest drept este invocat fraudulos sau abuziv (a se vedea Hotărârea Fini H – C. 32/03; Kittel și Recolta Recycling – C – 439/04 și C – 440/04; Mahayben și David C - 80/11 și C-142/11 și Bonik – C – 285/11).

Se reține că justa înțelegere a prevederilor legale mai sus invocate trimite la concluzia că decizia privind suspendarea cauzei se impune a fi luată ori de câte ori este vădit că soluția laturii penale a cauzei are o înrâurire hotărâtoare asupra dezlegării pricinii, **suspendarea soluționării având natura de a preîntâmpina emiterea unor hotărâri contradictorii.**

A proceda altfel, **per a contrario**, ar însemna să fi ignorat cercetările organelor de urmărire penală efectuate în cauză, în condițiile în care organele de inspecție fiscală au sesizat organele de cercetare penală în temeiul art.108 din OG nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, constatându-se indiciile săvârșirii unor infracțiuni, **fapt ce ar fi putut conduce la o contrarietate între hotărârea penală și cea civilă, care ar fi determinat afectarea prestigiului justiției și a ordinii publice, cu consecințele ce ar fi putut decurge din această situație.**

Având în vedere cele de mai sus, până la pronunțarea unei soluții definitive pe latură penală, Agenția Națională de Administrare Fiscală prin Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor nu se poate investi cu soluționarea pe fond a cauzei, procedura administrativă urmând a fi reluată în conformitate cu dispozițiile art.214, alin.3 din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, conform cărora:“(3) **Procedura administrativă este reluată la încetarea motivului care a determinat suspendarea sau, după caz, la expirarea termenului stabilit de organul de soluționare competent potrivit alin. (2), indiferent dacă motivul care a determinat suspendarea a încetat sau nu.**”

De asemenea, pct.10.1 din Ordinul Președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.450/2013 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, statuează că :

“Dacă prin decizie se suspendă soluționarea contestației până la rezolvarea cauzei penale, organul de soluționare competent va relua procedura administrativă, în condițiile [art. 213](#), alin.(1) din Codul de procedură fiscală, numai după încetarea definitivă și executorie a motivului care a determinat suspendarea. Aceasta trebuie dovedită de către organele fiscale sau de contestator printr-un înscris emis de organele abilitate [...]”.

Având în vedere cele precizate mai sus, se reține că până la încetarea cu caracter definitiv a motivului care a determinat suspendarea, se va suspenda

soluționarea contestației pentru suma de .X. lei reprezentând:

- .X. lei TVA
- .X. lei accesorii aferente TVA.

procedura administrativă urmând a fi reluată în conformitate cu dispozițiile art. 214, alin.(3) din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

2). Referitor la taxa pe valoarea adăugată stabilită suplimentar de plată în sumă de .X. lei și accesoriile aferente în sumă de .X. lei cauza supusă soluționării este dacă Agenția Națională de Administrare Fiscală prin Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor se poate pronunța asupra acesteia în condițiile în care SC .X. SRL nu prezintă motivele de fapt și de drept pe care își întemeiază contestația pentru acest capăt de cerere și nu depune niciun document în susținerea cauzei.

În fapt, prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr..X./2013, emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr..X./2013, au fost stabilite în sarcina SC .X. SRL obligații fiscale în sumă totală de .X. lei din care TVA în sumă de .X. lei și accesorii aferente în sumă de .X. lei, pentru operațiunile de livrare intracomunitară către societățile .X. în valoare totală de .X. lei și către .X. în valoare totală de .X. lei.

În baza informațiilor comunicate de Serviciul județean .X. potrivit cărora, .X. are codul valabil în scopuri de TVA începând cu data de .X./2011 (în condițiile în care livrarea a avut loc în luna februarie 2011), iar .X. nu prezintă cod valabil de TVA la data operațiunii, și a prevederilor art.143, alin (2) lit a) și alin (3) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, și dispozițiile OMFP nr. 170/2006 pentru aprobarea Procedurii de solicitare a verificării valabilității codului de înregistrare în scopuri de TVA și a datelor de identificare ale persoanelor înregistrate în scopuri de TVA în celelalte state membre, de către persoane înregistrate în scopuri de TVA în România, organele de inspecție fiscală au constatat că livrările intracomunitare efectuate către cele două societăți, nu pot fi considerate scutite, fapt pentru care au considerat că SC .X. SRL datorează TVA în sumă de .X. lei, la care se adaugă accesorii aferente în sumă de .X. lei.

De asemenea, organele de inspecție fiscală au stabilit o diferență suplimentară de plată a TVA în sumă de .X. lei la care s-au adăugat accesorii aferente în sumă de .X. lei provenind din deducerea taxei pe valoarea adăugată de la SC .X. SRL de pe factura fiscală nr..X./2008, și de la SC .X. SRL de pe factura fiscală nr. .X./2008, în condițiile în care contribuabilul a devenit plătitor de TVA în data de .X./2008

SC .X. SRL deși contestă cuantumul total al obligațiilor fiscale, reprezentând TVA precum și accesoriile aferente stabilite prin Decizia de impunere nr..X./2013, nu prezintă motive de fapt și nu invocă temeiuri de drept pentru suma de .X. lei reprezentând TVA și accesorii aferente și nu depune niciun document în susținerea cauzei.

În drept, sunt incidente dispozițiile art.206 alin.1 lit.c) și lit.d) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare care prevăd :

“ Contestația se formulează în scris și va cuprinde :

c) motivele de fapt și de drept ,

d) dovezile pe care se întemeiază contestația ”.

Totodată în speță sunt incidente și prevederile pct.11.1 lit.b) din Ordinul Președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.450/2013 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, potrivit căroră:

“Contestația poate fi respinsă ca [...] nemotivată, în situația în care contestatorul nu prezintă argumente de fapt și de drept în susținerea contestației sau argumentele aduse nu sunt incidente cauzei supusă soluționării”,

coroborate cu prevederile pct. 2.5 din același act normativ, potrivit căroră :

„Organul de soluționare competent nu se poate substitui contestatorului cu privire la motivele de fapt și de drept pentru care a contestat actul administrativ fiscal respectiv ”.

Se reține că societatea, deși contestă integral debitele reprezentând taxa pe valoarea adăugată și accesorii aferente, stabilite prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr..X./2013, nu prezintă documente și argumente în susținerea cauzei, temeiul de drept pe care își întemeiază contestația, decât pentru o parte din sumele contestate, respectiv doar pentru TVA.

Potrivit doctrinei, se reține că încă din dreptul roman a fost consacrat principiul potrivit căruia cel ce afirmă o pretenție în justiție trebuie să o dovedească, regulă tradițională exprimată prin adagiul latin „actor incumbit probatio”, principiul fiind consfințit de art.249 și art.250 din Legea nr.134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare:

„ART. 249

Sarcina probei

Cel care face o susținere în cursul procesului trebuie să o dovedească, în afară de cazurile anume prevăzute de lege.

ART. 250

Obiectul probei și mijloacele de probă

Dovada unui act juridic sau a unui fapt se poate face prin înscrisuri, martori, prezumții, mărturisirea uneia dintre părți, făcută din proprie inițiativă sau obținută la interogatoriu, prin expertiză, prin mijloacele materiale de probă, prin cercetarea la fața locului sau prin orice alte mijloace prevăzute de lege”.

precum și de art.65, alin.(1) din OG nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare:

„ART. 65

Sarcina probei în dovedirea situației de fapt fiscale

(1) Contribuabilul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal”.

Având în vedere cele de mai sus, întrucât contestatorul este cel care invocă în sprijinul pretențiilor sale o anumită stare de fapt, afirmând o pretenție în procedura administrativă, **constatarea care se impune**, una naturală și de o implacabilă logică juridică, **este aceea că sarcina probei revine contestatorului.**

Se reține că sarcina probei nu implică un drept al contestatorului, ci un imperativ al interesului personal al acestuia care invocă o pretenție în cadrul căii administrative de atac, neprobarea cererii afirmate determinând respingerea contestației.

Având în vedere considerentele Înaltei Curți de Casație și Justiție din Decizia nr..X./2010, se reține că *“motivarea contestației în procedura administrativă se poate face, sub sancțiunea decăderii, în termenul de 30 de zile în care se putea formula și contestația administrativă, iar nedepunerea motivelor în acest termen duce la respingerea contestației ca nemotivată”.*

Pe cale de consecință, cu privire la taxa pe valoarea adăugată și accesorii aferente, în suma totală de .X. lei, având în vedere faptul că SC .X. SRL nu aduce motivații bazate pe documente justificative și argumente privind starea de fapt și de drept, prin care să combată constatările organelor de inspecție fiscală și din care să rezulte o situație contrară față de cea constatată, se va respinge contestația ca nemotivată în baza art.216 alin.(1) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu pct.11.1, lit.b) din OPANAF nr.450/2013 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, care stipulează:

“11.1. Contestatia poate fi respinsa ca:

b) nemotivata, in situatia in care contestatorul nu prezinta argumente de fapt si de drept in sustinerea contestatiei sau argumentele aduse nu sunt incidente cauzei supuse solutionarii”;

În ceea ce privește argumentul contestatarii cu privire la faptul că în luna februarie 2011, prin declarația .X. a declarat livrări către .X. SRL .X. și .X. SRL .X., însă în cursul acelu.X. an, a rectificat declarația .X. și a înregistrat ca fiind datorată la buget TVA aferentă livrărilor către cele două societăți, nu poate fi reținută având în vedere că, potrivit adresei nr..X./2014 aflată la dosarul cauzei, organele fiscale emitente ale actului atacat au precizat că, ***din analiza bazei de date existentă la D.G.R.F.P. .X. organul de inspecție fiscală a constatat că în cursul anului 2011 nu s-a depus nicio declarație rectificativă .X.pentru SC .X. SRL. De asemenea, corectarea erorilor materiale din deconturile de TVA se efectuează în conformitate cu procedura aprobată prin OMFP nr..X./2007 și nicidecum printr-un decont de TVA rectificativ, astfel încât în baza de date a D.G.R.F.P. .X. nu s-a regăsit la data controlului nicio solicitare de corecție materială a decontului de TVA depus pentru luna februarie 2011 sau pentru perioada 03.03.2008 – 30.06.2010 în cursul anului 2011.***

Pentru considerentele reținute în conținutul deciziei și în temeiul art. 214, alin.(1), lit. a) și alin (3), art. 216, alin. (1) și (4) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală republicată, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu pct. 10.1 și pct.11.1, lit.b) din OPANAF nr. 450/2013 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, se:

DECIDE

1) Suspendarea soluționării contestației formulate de SC .X. SRL, împotriva Deciziei de impunere nr. .X/2013 privind obligațiile fiscale suplimentare stabilite de inspecția fiscală, emisă de Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice .X. pentru suma totală de .X. lei reprezentând:

- .X. lei TVA;
- .X. lei accesorii aferente TVA

Soluționarea contestației va fi reluată la data la care contestatarul sau organul fiscal va sesiza organul de soluționare competent că motivul care a determinat suspendarea a încetat în condițiile legii, în conformitate cu dispozițiile normative prezentate în motivarea prezentei decizii.

2) Respingerea ca nemotivată a contestației formulate de **SC .X. SRL** împotriva *Deciziei de impunere nr..X./2013 privind obligațiile fiscale suplimentare stabilite de inspecția fiscală*, emisă de Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice .X. pentru suma totală de .X. lei reprezentând:

- .X. lei TVA;
- .X. lei accesorii aferente TVA,

Prezenta decizie poate fi atacată la Curtea de Apel .X. sau la Curtea de Apel .X., în termen de 6 luni de la data comunicării.

DIRECTOR GENERAL